

[Indenrigsministeren.]

dansk indfødsret på grundlag af en ansøgning fra begge forældre, under forudsætning af at hele familien, dvs. far, mor og barn, er bosat her i landet. Ifølge det foreliggende lovforslag vil et barn født i et blandet ægteskab derimod straks fra fødslen ganske automatisk og generelt erhverve dansk indfødsret, når blot enten faderen eller moderen er i besiddelse af dansk indfødsret, og erhvervelsen heraf vil finde sted, uanset om forældrene ved fødslen er bosat i eller uden for Danmark.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg i princippet er enig i, at man bør ligestille de to køn med hensyn til deres mulighed for at overføre deres statsborgerret til deres børn, og jeg kan forsikre forslagsstillerne om, at jeg helhjertet vil søge dette princip gennemført.

Når jeg har gjort disse bemærkninger, vil jeg også gerne sige, at det, vi nu skal passe på, er ikke at vælte over i den anden grøft, og det, der desværre ligger i forslaget, er, at det nok skaber flere problemer, end det løser. Det skal jeg sige noget om i det følgende.

Når jeg alligevel ikke kan gå ind for, at det fremsatte lovforslag bliver gennemført nu, hænger det først og fremmest sammen med, at det under embedsmandsgruppens arbejde viste sig, at man ikke i nogen af de andre nordiske lande på nuværende tidspunkt var parat til at gå så vidt, som det fremsatte lovforslag er udtryk for. Jeg finder det meget vigtigt, at der fremdeles, hvis ikke vægtige modgående hensyn gør sig gældende, udfoldes bestræbelser for at fastholde og fortsætte det lovsamarbejde mellem de nordiske lande, som siden forrige århundrede har bestået på statsborgerretslovgivningens område.

Nu ved jeg, at mange vil sige, at samarbejdet mellem de nordiske lande går langsomt, og det skal jeg gerne medgive, det viser det afsluttede arbejde. Jeg kan høre dem sige, at imens vil vi få endnu flere af de tragiske kidnappingsaffærer, som ordføreren for forslagsstillerne har omtalt i sin fremsættelsestale.

Det er imidlertid her, jeg ikke kan følge forslagsstillerne, for disse kidnappingsaffærer vil indtræffe, hvad enten barnet bliver dansk statsborger efter sin danske mor eller ej, og i hvert fald så længe barnet ved fødslen også erhverver sin fars udenlandske statsborgerret. Jeg kan her oplyse, at der endnu ikke er nogen af de lande, der som Danmark bygger på det såkaldte afstammingsprincip, der har bestemmel-

ser, hvorefter et barn, der er født i ægteskab, ikke vil erhverve faderens statsborgerret ved fødslen.

Nu vil man måske sige, at selv om barnet også har faderens statsborgerret, vil imidlertid dette forslag forbedre moderens chancer for at få sit barn tilbage, hvis hun kan henvise til, at barnet også er dansk statsborger efter hende. Her må jeg imidlertid slå fast, at denne opfattelse beror helt og aldeles på en illusion. Vi har i de senere år haft nogle, heldigvis kun ganske få, tilfælde, hvor den danske mor har stået ganske hjælpeløs over for faderens hjemlands myndigheder, til trods for at barnet var dansk statsborger, og til trods for at danske myndigheder har prøvet på at yde hende bistand. Omvendt har vi i de senere år haft ikke så få tilfælde, hvor det er lykkedes moderen at få sit barn igen, til trods for at barnet ikke var dansk statsborger. Ifølge international ret er det afgørende for, at moderen kan hævde sin ret og få danske myndigheders bistand hertil, at hun er dansk statsborger, samt selvfølgelig at man kan overbevise vedkommende udenlandske myndigheder om, at det vil være det bedste for barnets tarv, at barnet kommer tilbage til sin mor.

Spørgsmålet om barnets statsborgerret spiller derimod efter de erfaringer, vi har i indenrigsministeriet, praktisk taget ingen rolle.

Når så hertil kommer, at det i betænkningen er påvist, at det på de fleste andre områder heller ikke har haft nogen praktisk betydning for et barn, som sammen med sine forældre bor her i landet, om det har dansk indfødsret eller ej, idet det afgørende for, at et barn kan opnå bestemte rettigheder, ganske overvejende er, at det har bopæl her, tror jeg, at man vil indrømme mig, at spørgsmålet om, at et barn, der er født i ægteskab, også skal have statsborgerret efter moderen, først og fremmest er et principspørgsmål, men efter min mening ikke mindre vigtigt af den grund. Vi må stadig prøve på at gennemføre princippet, men vi skal nok give os tid til at søge at gennemføre princippet på en sådan måde, at det i videst muligt omfang ikke i praksis får uheldige konsekvenser, og sådanne konsekvenser kan efter min overbevisning ikke undgå at opstå, hvis man gennemfører det nu fremsatte lovforslag, idet det vil medføre, at vi vil få et ganske uoverskueligt antal borgere med dobbelt statsborgerret, og det er det, alle landene har kæmpet imod.

Ganske vist indeholder forslaget en bestemmelse, hvorefter den dobbelte statsborgerret